

РЕШЕНИЕ

№ 1032

гр. София, 18.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8793** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и сл. АПК и е образувано по жалба на Р. А., гражданка на П., срещу отказ за издаване на виза вид "С", издадена от длъжностно лице в Консулска служба в Посолството на РБългария в И., по нейно заявление с рег.№ ISB 20000031V/06.02.2020г., връчен на 04.08.2020г. След изискване жалбата е изпратена с административната преписка под опис от административния орган. По указание на съда е приложен документ за внесена държавна такса.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен и се иска да бъде отменен, като конкретните оплаквания са за това, че не се установява наличие на основанията за постановяване на отказа, посочено във формуляра, както и някои от изчерпателно изброените основания в чл.4, ал.2, чл.22 и чл.26 от ЗВПНРБГЕСЧТС. Позовава се на това, че бащата на жалбоподателката е гражданин на ЕС и че е недоказано деклариране на фиктивен адрес, тъй като във връзка със същия му е издадено разрешение за продължително пребиваване. Счита, че мярката да се откаже виза на жалбоподателката, ограничава правото ѝ на влизане в РБ и би следвало да се основава на личното ѝ поведение и да е пропорционална, което в случая не е изпълнено и се основава на недоказано посочване на фиктивен адрес, както и не се установява тя или баща ѝ да представляват заплаха за националната сигурност, като се позовава на представените по делото писма от Гранична полиция, Дирекция „Миграция“ и ДАНС. Иска отмяна на отказа, връщане на преписката за издаване на виза и присъждане на разноски.

Ответникът втори секретар, завеждащ Консулска служба на Република България в И., П. - МВнР, чрез юрк. В., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Със Заявление рег. № ISB20000031V от 06.02.2020 г. Р. А., гражданка на П., [дата на раждане] , поискала издаване на виза за краткосрочно пребиваване вид „С“ от Посолството на Република България в И., П., с цел туризъм. Посочила е срок на пребиваване от 28 дни с евентуална дата на пристигане на 20.02.2020 г. и дата на отпътуване на 20.03.2020 г., както и, че баща ѝ А. А., [дата на раждане] , е гражданин на Великобритания и дългосрочно пребиваващ в България.

Приложена е покана рег. № 823 от 29.11.2019 г. с нотариална заверка на подписа от 29.11.2019 г. на А. А., ЛНЧ [ЕГН], роден на 16.07.1963 г., гражданин на Великобритания, с постоянен адрес в гр.В., ул. „В. Д.“ 9, ет.4, ап.39, с която е декларирал, че ще осигури издръжка и жилище за срок от 60 дни в периода от 01.01.2020 г. до 01.07.2020 г. на дъщеря си Р. А., родена на 10.05.1997 г.

Приложена е застрахователна полица при пътуване на името на Р. А. , със срок на покритие 2 месеца., дестинация България и медицинска застраховка за 60 000 лв., издадена на 29.11.2019 г., в гр.В..

Приложено е копие от национален паспорт на кандидата, резервация за самолетен билет, удостоверение за раждане, декларация по чл.20а от ЗВПНРБГЕСЧТС от собственика на имота на посочения адрес в гр.В., ул. „В. Д.“ 9, ет.4, ап.39, С. Л. Г., че е съгласна А. А. и членовете на семейството му – съпруга и шест деца, да пребивават и да бъдат регистрирани адресно там, както и договор за наем от 09.10.2019 г. за посочения имот със срок до 10.10.2020 г.

Представено е заверено копие от страница на паспорт №[ЕИК] на А. А., гражданин на Великобритания, и извлечение от банкова сметка на негово име в „А. Б. България“ АД.

Постановен е оспореният Отказ рег. № ISB200000031V от 06.02.2020 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), от М. В. Х. на длъжност втори секретар, завеждащ Консулска служба на Република България в И., П.. Мотивите на органа се, че кандидатът не попада в приложното поле на Директива 2004/83/ЕО, тъй като не са изпълнени разпоредбите на чл.3, пар.1 от Директивата – няма гражданин на ЕС, който да придружава или към когото да се присъедини. Допълнително е посочено, че в резултат на проверка е установено, че гражданинът на Великобритания А. А. е изпълнил условията за получаване на разрешение за пребиваване в Република България чрез деклариране на фиктивен адрес.

Актът е връчен на жалбоподателката на 04.08.2020 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 17.08.2020 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима. Тъй като с оглед разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ се правят твърдения, че отказът засяга основни права и свободи на чужденеца по ЕКПЧ, а именно чл.8, гарантираното право на личен и семеен живот, поради това заявено засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ обжалването на отказа е допустимо и по това законово изискване.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящето

производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл.9г, ал.1 ЗЧРБ, чл.27, ал.1 и ал.2 и чл.34, ал.1 от НУРИВОВР, със Заповед № 17/06.08.2019 г. на ВИД посланик на Република България в И., П., М. В. Х. е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва (съобщава) откази за издаване на виза. Съобразно изложеното и представени от ответника Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. и Заповед № 95-00-314 от 28.11.2011 г. на министъра на външните работи съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган – консулско длъжностно в посолството на Република България в И., П..

Актът обаче, е постановен при липса на мотиви и допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл.146, т.2, т.3 и т.4 АПК.

Установява се по делото, че бащата на жалбоподателката А. А. е гражданин на Великобритания, който притежава Разрешение за продължително пребиваване в Република България №[ЕИК], издадено от МВР – В. на 21.11.2019 г., със срок на валидност до 07.03.2024 г., приложено към заявлението за издаване на виза. В хода на съдебното производство е представено издадено на А. А. Разрешение за продължително пребиваване в Република България №[ЕИК] от 13.10.2020 г., със срок на валидност до 07.03.2024 г. и сключен договор за наем. В този смисъл към съответния момент за жалбоподателката се опровергава изложеното в отказа, че няма гражданин на ЕС, към който да се присъедини, като няма констатации за това, че гражданинът на ЕС не се намира реално и фактически на територията на ЕС и че не е доказано как и по какъв начин ще издържа дъщеря си на територията на РБългария (това се навежда едва в писмени бележки на процесуалния представител на ответника).

Освен това не се подкрепя от доказателства по делото фактическата констатация в отказа, че бащата на жалбоподателката е получил разрешение за пребиваване в РБългария чрез деклариране на фиктивен адрес – последващо издадено (след отказа) разрешение за пребиваване в България на бащата А. А. и сключеният договор за наем на имот в гр.В., ул. „В. Д.“ 9, ет.4, ап.39, който не е оспорен от ответника, нито са налични доказателства, че този административен адрес не съществува. Няма данни за извършена проверка и протокол/докладна записка от полицейски служители или органи на Дирекция „Миграция“ с такава констатация.

Изводът е за недоказаност на посоченото в отказа фактическо основание. Същевременно тези констатации не кореспондират с нито едно от посочените в чл.10, ал.1 ЗЧРБ правни основания за отказ за издаване на виза.

Оспореният отказ не съдържа правно основание за издаването му, което само по себе си, извън горното, обуславя незаконосъобразност на отказа по чл.146, т.2, вр. чл.59, ал.2, т.4 АПК, тъй като препятства осъществяването на съдебен контрол за законосъобразност. Недопустимо е допълването на мотивите на акта с данни от административната преписка, нито с изложените от ответника в писмената му защита доводи по същество на спора, включително и за първи път да се посочва като основание, че апликантът за виза не е доказал целта на пътуването си в РБългария и намерението си относно престоя на територията на страната. Изисканата от ответника Справка рег. № 328200-22056 от 24.11.2020 г. на Главна дирекция „Гранична полиция“ относно пребиваването на А. А. на територията на страната показва, многократни влизания и излизания в РБ България на лицето в рамките на периода 10.05.2019г. -09.11.2020г., като същевременно лицата граждани на ЕС и МПС им не подлежат на задължителна проверка в автоматизираната система на МВР (АИС „ГК“), поради което във фонда не се съдържат изчерпателни данни за всички пътувания на тези лица и не може да се направи категоричен извод относно предположението на ответника, че канещото лице не се намира реално и фактически на територията на България. От друга страна, тези обстоятелства не са посочени изрично в мотивите на оспорения отказ, а само в писмената защита на ответника, поради което не могат валидно да мотивират отказа и констатацията в него за „фиктивен адрес“ съгласно общото изискване по чл.59, ал.2 АПК за мотивираност с изложение на правни и фактически мотиви, от които да става ясна волята на административния орган, респ. тя да предостави възможност на засегнатото лице да организира защитата си и на съда да осъществи контрол за законосъобразност.

Посочените в отказа (в бланката) правни основания по чл.4, ал.2, чл.22 и чл.26 от ЗВПНРБГЕСЧТС касаят основания за отказ, свързани с националната сигурност, обществения ред или общественото здраве, които са неотнормирани към посочените фактически мотиви на акта и не се подкрепят от писмените доказателства от преписката, конкретно от писмо на ДАНС рег. № М-8415 от 24.11.2020 г., съгласно което в резултат на съгласувателната процедура по заявлението за виза е установено, че ДАНС не разполага с данни, пакистанската гражданка да представлява заплаха за националната сигурност, съгласно чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ. В тази връзка, актът не е мотивиран и съобразно чл.27, пар.2 от Директива 2004/38/ЕО – с конкретни данни от личното поведение на апликанта, в случай че същата е приложима с оглед, че бащата на жалбоподателката е (бил е към момента на подаване на заявлението) гражданин на ЕС, упражнил правото на свободно придвижване, съгласно справката на Гранична полиция.

По изложените съображения оспореният отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип „С“ следва да бъде отменен като незаконосъобразен на основание чл.172, ал.2 АПК и преписката да се върне за ново произнасяне по заявлението за виза на жалбоподателката, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в

решението.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 500 лв. за адвокатско възнаграждение, за които са представени доказателства, че са извършени –вносен документ и договор за правна защита, служещ като разписка за плащането.

Воден от горното, съдът,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. А., гражданка на П., родена на 10.05.1997 г., чрез адв. П. С., срещу Отказ рег. № ISB20000031V от 06.02.2020 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от М. В. Х. на длъжност втори секретар, завеждащ Консулска служба на Република България в И., П..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по Заявление рег. № ISB20000031V от 06.02.2020 г. на Р. А., гражданка на П., родена на 10.05.1997 г., при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в решението.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл.174 АПК 14-дневен срок за произнасяне от органа, считано от получаване на преписката от съда.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България, да заплати на Р. А., гражданка на П., родена на 10.05.1997 г., чрез адв. П. С., на основание чл.143, ал.1 АПК разноски в размер на 510 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: